

Wilhelmina v. Feilitzen & Angelika Peyron

Urban v. Feilitzen Dr. 1600

1858-67 - 1600

Minne-Leser

Min snälla Onkel! jag borde givetvis
skrifva min Charmante vän! Men L. S.
29. Tobias Carl och jag älskar iakttag-
2 tationer. - Jag bekänner din kärlek,
men jag bekänner verkligen din kärlek,
och jag bekänner en afslagen vän, Guds
ske lug. en afslagen vän har jag dig
funnit: När jag tänker på dig för-
-minnes jag ^{en} höga iakttagning och när
jag talas till dig kan jag ha många
af en ad. afslagen, utan att komma mig där

af din afurlägenhet. Gissa det mig för
= rennelse att någon gång för en till och annan
mål dig; för lifen i detta världet; - jag
afgärdar det inte jag har i allmänhet varit
att höra af alla dina frestelser, ty
jag är mycket afundsjuk, men dig håller
jag af; Kär Annika du köper inte
Mig, Men jag köper dig; Rättshöfvet
som är den som du har varit fadder för
och som, men för den de gata, om de dock
skundam förlåter; Förlåt därför den
Lärare i din och beundran. W. L.
Gott. Visst nästan gång
Kärlek och en högtidlig
Men nu är min själ i tröst
W. L. tänk om jag var

Nu är tröst som dog förlorad,
Nu för anden lufft och fri
är, en tunga - bönig
Att att köpa och källa för
af den Men som ens om
Vore att köpa en vint. W. L.

fad en menneske, eller aften abekag
 dets bekag i hæg grad, Røder jeg
 kender sig noget annet at enten
 Røderen innen den blifvit handling
 oppoffring for den jeg atoke. Inuiter
 alle Angelika bli enten trøst p
 eller beder at jeg var i denne sakte
 som den Røderen helst ville slippe
 men en oro at man skaa nødgar
 gifte sig med en menneske. Som
 man har antipatri for, har kommet
 p mig aek dock kan jeg aldrig
 ten det, Gud har vae gifaet oss
 siglenstønet for at underlæte vor
 skid, ikke for at forvise den aek
 om jeg gifte mig med en menneske

Her er et brev
 som er skrevet
 af en gammel
 mand som har
 været i mange
 lande og har
 set mange
 mennesker

Alskade Angelika!

Tack! for det brev som jeg skaa
 skrifte. Men kan jeg venligst
 sige aek Tack! Tack! men
 nu kan jeg aek sige, forlet!
 Forlet mig snarere Angelika at
 jeg visade at den det brev, enten
 just at jeg visade det, eller at
 jeg gjorde det for at forvise
 min gæmme. Men røder vil jeg
 skader barnen i det langst

Alles i den hellige evangeliar i den hellige evangeliar i den hellige evangeliar

ack det denna lumske fröje som
jag varit i ett osannat ögonblick
satt till värde för att i det
hela så tillfredsställelse för
min själ; min älskade lilla Angelika
jag vet att du förstår mig, att jag
inte förbror dig för denna min an-
-tänksamt, att visa ditt brev för
Arken; i stället för att bara själv
i släpke begrundat sakerna men
nu skulle jag ännu en gång i ett
samt ögonblick vilja fråga dig om
sakerna; du säger i ditt brev att
du inte tror det vara tillräckligt att alla
monnen för öfversiktens anseende

Den naturliga Sympathi som jag tycker skulle vara så nödvändig för att med beaktning kunna följa den plikten jag i detta stund står mig att göra; med ett ord denna känsla af beaktning som jag för öfversiktens måste känna med en människa som jag skulle kunna gifva mig med, och den syndig; jag är en människa med stark Sympathi och Antipathi; tycker du det att jag skulle kunna gifva mig med en människa som jag har Antipathi för, om en sådan valde mig till hustru; jag kan inte se annat än, att ingen skall jag komma en kändis af beaktning

Den naturliga Sympathi som jag tycker skulle vara så nödvändig för att med beaktning kunna följa den plikten jag i detta stund står mig att göra; med ett ord denna känsla af beaktning som jag för öfversiktens måste känna med en människa som jag skulle kunna gifva mig med, och den syndig; jag är en människa med stark Sympathi och Antipathi; tycker du det att jag skulle kunna gifva mig med en människa som jag har Antipathi för, om en sådan valde mig till hustru; jag kan inte se annat än, att ingen skall jag komma en kändis af beaktning

Dec 16 November.

Kara min. lila syukur Allahku!

Det findes ingen friid i verden, ingen friid
i det vilde, endelig i Kristus Jesu
alt i min Tænkning, men ender jeg at vide
paa, Gud Giver jeg kunde indsele men i
min sjæl saa at jeg aldrig kommer i
mig selv, men i det færd, søgte noget an-
stalt an angere, ty vedermode an alle
andre sager, tænke at jeg blev alle
vord skæffende; endelig i tænkning
-haad men Gud som afstodt - alle
tænke fine nogen hvide, og denne
hvide, alle vord sig, for her var det
agendelig

Gud Gifue mig vne en arlig stredemen
ad smat, desse aek alle andie fer,
-kæer, aek kender, som jeg her kun-
-de i sekunden aek uto i almen-
-hed lue mig uto sag ske Guds
velg, her her an me geshelle. Mite
lif; men vilfor dette kærkens vne-
-de, dette att jeg aekter en man
men an alle andie manne, det
orow mig ike, det minde, det ge-
mig dermed ikene en frige som jeg
her infor Guds ansigt bedonne
dermed denne alaliget som elifas
as att tela i desse ammen, der
ad af Dyrulen, som vilde udrefe
trons stikene us mite kjiste aek
her med alle kraft bedomper. —
Lorle mig om jeg tale kortelig
di v: s: alle for veit, men dels her
jeg bratter aek derfor her min stik
kanke forberet, men tenkomme so
inte sig aek dels an jeg for nuvorne

= ske derimod hermed at vaterne g^d verken
Glaad jeg læste efter Idr., kan måtte have
nogen stund forkomme sig afue mig och
följa med mig i seckalen. — Det är
en vacker Lördagsafton jeg sitter och skrifver
dessa under Mormors stäm lönn på gorden
sydhonan arkula alla flitigt i trädgården
för att för fins till i morgon. Rationens
(vår gamla tröttnare) emell kom ju omkring
mig; Guds välsignelse har jag förfr
mig; och omkring mig; rader grön
grön, blå och grön lummig strö
och glada evigt som byggt sina bon
under vårt tak, flyga ~~och~~ jublande
i den stilla luften, och är här en typ
utom att ingen ^{fälskligt} afen står här öfver, men
i alla dessa hjilar ser jag här, som
och tyckes slita och förnärda är ett verldshaf
af stormar, så är det almindeliga med ^{mitt}
Gud hjälpe mig! — Här mycket från din
tacksvann septe Wilhel

Min kär like Angelina!

I den första konvulsionen af en sommar,
varon med en kär alskade vinnande
jag har skrifvit och tackat, det hade jag
konckat kunnat göra det alskadt och
som; men tydnaden talad alskadt "sagen
Geijer, och nog förstod han sig på det skones
te och innerligaste, det som är en skott
att det inte kan begripas, bara alskar
tack nu emell; Gud ska lof att jag för
en så; kärleksfuller, med mig starkt som
som i en sidan full af hafv, a
andra af lättsinn, stufva som en skaga
hinnare på lifets och dödens darrande
lev.

upprösta fölsas att stormen vill förgöra mig
denna min förskräckelse följande; detta gör
mig svag och befunder, bedräglig i ordets
bedrägligaste betydelse; men ännu finns dock
en gnista i min själ, att denna så sagt
att jag knappast vägrar kasta den. Men
denna befunder gnista som säger mig
hurie ogenblik för dig att uteläsa, vill
konstiga sig; men kan icke; dock Jesus
Christus, Ikon som gifva viljan, kan
ack ge gemenskap, så talor korset i mitt
sönderskade hjerta. — Jag skake vilja
saga dig mycket; men jag håller på med
mitta brunnsskissning, och som ventus
kan den obekänta ynnelsen att
slå så upp att hufvudet, att jag
inte ens kan sitta en kvart i sängen
så måste jag bli förslagen; jag har

funderat på att när var katekiska böcker
att arbete beforder helst och välstånd
etc "såd" begrepp jag minnen inte att
dessa brunnsskissningar kunna vara nyttiga
= ge när man måste vara seplig där
innan, detta vegetationer lif för kroppen
allena tyckes något oväsendligt och
är högt ädligt för en reflekterande
människa; vännerna bekämer jag,
arbete, det stiftas så länge surden på
min vilja fontän, och hindrar denna
melankoli, som har mig så naturlig
att bli för oförmågt; men Igel måste
väl hjälpa mig, fast höjen är lite som
jag har nem; från föreläsningen jag höjde
hela en alldeles vid hufvudvärk med afstäm-
de heta, detta har jag funderat på, om
därfor var något att göra, eller om jag
kanke inte bli vid väntan, men det kan

Är
fräls
gärne
den
salv
Hjälper
men

en kast förändra uttrycket som skall inte
bli oelminst och äfven vår olydnad
utan i så Glad och beundrad att de
alldagliga gubben har sig aldrig lita, ja
är det nu det ljus för hvar som Kristus
kommer och fullständigt lyser de som inte Mo-
ses men att i ära vi är inte
skrydliga honom något, Kristus har betalt
alles, således behöfver vi inte frukta för
gubbens Moses lösa fasseln djoulen för
allt hvad han kan för att i bibeln och det
han vill se gubben att vi föres och
hatar oss och den kommer till Kristus och
nu men det att men inte för den någon
kommer ut frälsken vill han om möjligh-
heten oss i förtäflar men lät oss de
hans grip fasset i Jesus barnet och
djoulen skall vika under — — —
Jesus min vän! Hjälper är som en
sladder bär som för i världen, men Kristus
är vägen, sanningen, och lifet. — — — således Alles

Wargentin den 9 Januari

Min kär vän! Ängsligt

Gud är en underlig Gud! Han säger kommer
till mig i alla som arbetar och är betungade
till och vi kommer, men hoort ska vi
komma? Till mig säger Jesus till alla Jesus
barnet och inte till någon annan och hvar
ska komma? ja "Alla" ingen undantagen
alla som den sina händer själva är
bestämt betungade de makt var mycket
trötta det och han den kärleksrika frälsken
och han vill inte allena hjälpa oss att
dessa var borden utan också heta och

här är lifvigt oss från dem, många tankar
och icke hur jag varit en blund dem ~~här~~
skall jag de finna denna Herrens Jesus
Angels sader till Herrens Dets skall
vara eller för tecken I skolen finna barn
svipt i kindskåder, nedlöst i en krubba
Dets kinnskåder är intet annat än den Heliga
Skrift, hvar den Christliga samman ligger
svipt och den man finna tron beskriuen.
Herrens gingo på Angels ord och de
finna det samma Jesus barnet som vi
än till lyder Angels röst och gåe och
sökta sökta skola finna ty Kristus nymf
och samma Jesus barnet har sagt den som
söker honom finna men viktis är det att
veten hvar man skall söka och Kristus
säger till tydlige hos mig intet hos
någon annan och intet hos oss själva
och för intet söka i hvar ena Onka

hjärtan. Men fins inte Jesus barnet, inte i
verlden. Utan i Ordet det uppenbarade Ordet som
är Kristus hvar kommer af predikonen (Rom 10:
17) vissligen inte till alla åkora. Utan till
hvar Gud vill teg väder. Bläs kraft han
vill Joh: 10: 14. G. icke kraft vi vill. Men
han har sagt "Alla" och han vill också att
alla människor skola bli saliga. Nu är det
fråga om i hvilket tillstånd skola vi komma
just sådana. Vi äro, när vi är synda tryckt
oss och vi komma oss hjälplösa. Så skola vi
inte fater. Ty i det första förinnet vi raka
för borden. Utan röja. Verlden kinden som
ligger oss i vägen för att komma till Jesus
barnet, kinden är vandrings ligger som
säger att vi äro fördömda, men honom
och då säger att Kristus den som står rätt
framför oss med sin hatande uppman. Kristus
gaf sig vinden lara för att lifiga. Och för
lärans förkunnelse och gubben Kristus skola
och så

visa färdan undertundom de enda
 men jag minn vid äro lekam
 jag själv säga nu jag är
 olig framför mig nedträckt och
 bekymrad, så kom jag mig lekam
 skaka jag svigta af (den mång)
 alida hänslov som genomför mig
 därför är jag mycket, mycket orolig
 innan jag för här något för
 olig själv, och om det inte, som olig
 och om olig ondt så skaka jag
 ha gynn vilja ha såv på
 skaffa detta plåstern beslut?
 dock denna fråga vill jag
 ha besvara, om det inte vill,
 första mig! och bli inte ledsen
 för mig. — — — — —
 och i alla våra bekymmer
 till vår här bräder Kristus
 och påminna oss att fackla
 allden oss lika mycket som
 Men i spektener här olig mycket
 de är alla bekymrade för den skalle

Angelique

" Jagad. men Herren den ...
 kalas. hafas till sin ...
 härlighet! Dyrk hans maten vi nu
 verkligt vara på vägen till hemmet
 maten nu alla våra Chénier och
 fantasier blifva egenskaper och för
 verkligt i Kristus; vi vara nu
 att sträfa i omvändelse, hiliert
 hafas vi lifas i illusionerna
 verk, nu börja vi att lifas
 verkligt det fins verkligt
 en verklig Gud till; och en salighet
 och vi inte bara en barndom
 Chénier, vi är nu bekant och
 andra så vi för oss en härlighet
 djupa och underbara än alla
 förmodar vi säga i vår hem
 blom, hiliert hafas vi verkligt

att. vinn efterhvar, endast här
 = den goda him, för afrikt är det
 mest idealiskt skön för honom af
 intet värde, här min vän skulle den
 inte här vilja säga denna vän
 i i samning här egoistisk så här jag
 minn gang tankt, när det sker i
 att försöka sitta eget lif, ja allt hvad
 man för älskas för denna vana stulen
 fromtala sig för mig! Om jag åtminstone
 & förige det igen att jag fick skild och
 personligen samtala med honom för att
 kunna älska honom, men jag har ja
 som jag i början talade om fullkomligt
 rättighet att vara och kunna honom
 och när jag den vet till att jag för
 skild honom har mycket mer hade jag
 i i längtan efter denna lyckliga stund.
 Jag säger sig hvilken som afvarfaren
 något för min skuld han, skuld för
 afvarfaren igen; namn saken är den de
 är i sadom klentropen, stacken
 och de vilka de ha så fasthet
 till i denna världen och i dess värld
 han och är liksom en minn i jernfärd

Läsas min Angelika!
 Tack för den vänliga betänksamhet
 i Mammes brev, jag tillf glad att
 jag inte på något sätt den bedröfvad
 Ohj med mitt brev, det kommer att
 mig ibland en så fastig ifan i
 = synsättet när jag känner min sträp
 och afsmiggen till allting godt och
 denna en alls vaxande kärlek till
 allting ondt, de predikar man mest
 till. och hjerta och är det de stället
 till någon annan människas den för
 den stackarn bida för ena att stiga
 och! hade jag varit vilken ja Gud
 förige, förglommendes har den bida och
 vänta på mig och har trofast och
 långmodig har varit angron, är till
 min vän! om de här kunde den rätta
 och sagt vilken här kärlek och vän
 och Bröder Christi hjertligt om jag
 hade en vän som jag mycket älskade

= mit titt staden der det drö
genom fönstret, hvilket så betyd =
= luf och min hufvudsak att
min kroppslig plaga mycket
hindra min själ verksamhet, hvilken
är mycket snart för mig rast
2. liden minnelse; men det är inte
jiss stads hufvudsak jag inte
skrifvit er till, sedan är den, att
jag är så oäkunnig i första
buden och bekänt slaf
deras kate och dag; haad arbeta
angår en annan jag nog för
ett betyd arbeta att till
minnelse sats att uppbygg
korsanden genom att tala om
Idealis själv, den enda som
kan anna vore hjertan
vi ha mit för Dombyrkoden
i ett nytt präktigt hus och
en fästing vining (uten draget)

Sundags efterm:

Min syster Brunhild!

Ja ger mig en kärleksfull för-
= bräde af min tygnad, tack! för
det, alla förtroenden är väl förtroende
och nyttiga när de ske i kärle-
= ken; det är hårdhet, första gå-
en gång all oförträdelse uppdrag
= de och oförskrymda bud; sorg-
= ligh är det att vi ska ha so-
sant att begripa sig själva, brude-
och längden af detta bud och
att vi måste som den kära
Luthers säger sitta och slafsa
deras dagar igenom; att denna
kärlek som är lagens fästband
att kallas också Christendomen

• gärdens vännar ska vara så
striclunda med rätt kättslig
seina men dagens evangelium säger
oss, "saliga är de som hungra
och törsta efter rättfärdighet ty
de skola blifva mättade"
lyftiga äro i sanning dessa
löften; saliga måste vi vara
i vår sorg i glädje, vi måste
tacka i stället för kross
af oss denna vår hunger och det
lidande som denna brist medför
Att stå också saliga äro de
andliga fätliga ty dem häro
himmelriket till; att vara ande-
ligen fätlig är ett sant lidande
att känna denna tomhet i
sjelen, denna brist för Gud, som
enbart kan mätta af Guds

vill detta tillstånd af utblottning
eller man dock ha varit mer eller mindre
- där är himmelriket herligt
gaf oss i se oss
tillbaka; frömat roskt frömat
genom chifform, ~~att~~ ~~en~~ ~~brist~~
är det sant att lufta är
skarp och genomtunganad, men
den är dock ren och frisk,
himmelen är klar ~~af~~ och
Guds beende härlig af oss
som en vardag mätte i smala
2 kaler ventiler; — — —
• Du säger "här du inte att
Joh. och jag först att säga
dessa brev, Stud för innerligheten
i dess ord, de rörelse mig
mer än den kan vara; idag är
det sant att jag är mycket
glad, i synnerhet att du kom

10-38
11

Mamma Angelique Peyron

Stockholm

Musique Quatuor Peyron per

Ellin ack jag bor i ett litet rum
tillsammans; hon är nu en stor
släcklad människa, åtminstone
som jag hennes redligt sträfvon
ack jag har mycket glädje
att ha henne; det är en konstig
glädje och fastän hon just
är i det egentliga minnig
är musikalisk så är hon dock
inte omusikalisk, innerligheten i
hennes för en märklig makt
öfver henne med ett ord jag
känner af henne. —

Haydn är min käraste kompositör,
han, känner den honom icke
för hans helandskap, allting
sag jag åskandena honom ack
visar sig gubben, hon hade följt
att den största visdom var

inte att bli en filosof utan
att barn; vi ha kommit vider
som är haga. — —

Glädd! — Ja om jag kunde
någon gång göra hemmet
med minnens tryck så är det
derför att jag inte kan förstå
budet därför kommer alla
budd. —

Y. Helmer

Warysatū den 16ten Nov. 1860.

Kärn-lysten rek. fräddar, som med
 god helo och dila apettis, jag
 nu håller på att spisa pentekos-
 tis soup, som Elia (fr. noivronde
 kus-hänska) lagat här, och som hon
 = nå jag förstår inte de bönsens) tackar
 sinder sinner ägg oerhögligt och vi
 således inte kunna sälja dem, och jag
 = ser jag how inte sparat på dem nu
 så dyra varon; förtas du min
 . inte utvecklade, utom tröttnen utvecklade
 = de mening; jag menar förstår du
 att Gud för Jesu Christi skule
 ulen all min försykken och värdig
 "het" som det står i den gamla
 kända katekesen, gifvit mig all
 detta och visserligen också ville gifva
 mig kärlek; uppge därför inte all
 förhoppning på mig, dyra vän.
 du inte orolig då jag talar; jag kommer
 på mig att du, isynnerhet Idol, skall
 vara blit, och smärta mig, men jag, ty det
 ej den

Mein theuerste Angelika!

Tyck hur jag varit länge, länge förlä-
 mig skrif! Kan vän: försluten behåller
 jag sin morgon till evig; obegränsat
 detta att vi aldrig lär oss frösta kär-
 kens djuphet; Menstr vi de skulder
 brytas så osynligt? emot den älskade
 så är min idealiska förståelse jag! Ofan-
 ali förmodar idealiskt meniskt: jag
 trädde mig om att vara en eventyrsk
 människa, en sän der människa, der för-
 står! som kan hängifva sig med hel-
 sin ejas emmighets, att de ädels förmod
 kan kan vara abblare, djupare, älskon-
 den än Kristus, och nu står jag der
 kall och stum, jag jordiskt, sinnligt män-
 niska, jag! som skulder ha en hög, afväs-
 lig, misiskalisk och poetisk natur, jag
 står nu der kall och naken som en

Björk står ett annat träd på hösten
 Mått i stämman står jag också, och
 konstlighetens åker blommar högt i
 mina sarga grenar; kulan är det också
 af en mig, ty, som du vet, kastas him-
 meln är såsom kulan, dock! en frid
 hoppets varande suser stundom stiger
 genom mina bräckliga grenar och hö-
 nagenting underbrot - med sig, nagenting
 som inte alls har att göra med
 orörelse omkring och af en mig, nagenting
 starker en åker och själfva stjern-
 jag skulle nästan vilja kalla den
 ett himmelskt talman; denna undiska
 vind från vorens eviga hemland städse
 stundom, näga dagar, stundom kortare
 men vika dock bort igen, jagro af
 stormens dån. — O! du arme människ-
 hytte. om du kunde grata ut dig
 själf och se här stila igen, se stila
 som en simmamoyne och låta solen
 gå upp af en dig och se hvil af en

Om vi skulle skrifva öfver till Herrarna på Skolan, så skulle det vara förståeligt att de hade varit där. Men om de inte varit där, så skulle det vara förståeligt att de inte varit där.

Dig och gör allt det mörka klara
 och alla det kalas varmt. — — —
 När flöt ni ~~aldrig~~ Kristus, ni
 lifu i honom, I hufvud äcker en
 himmelslykten starkt uttalande i edra
 själar; jag trodde också att jag skulle
 begripa innerligheten djupa; jag trodde
 att jag skulle kunna. Älska högt och
 starkt; jag trodde att jag skulle kunna
 ge hela mitt väsende och nu kunde
 bara jag, bara ängar, hela min kärlek
 är bara ängar, ett högt hufvud i att
 att älska måste finnas, skaffa fin-
 nas! — bli inte angelig för mig
 jag menar, du för att du inte att
 jag yrar; jag vet ganska väl att jag
 seten i min lilla kammar och halva
 på att skriva till en kvinna försten-
 adig, som älskande flöta, hela
 Angelique Peyron, vid ett nioorolunda
 daltig hufvud, och en ganska för att inte
 säga mycket, daltig penne, dessutom har jag

synnligt att man kan ha myck skynsakt,
het att ~~de~~ säga sig vilja en mängd
saker som man inte kan ha emot af
Anders; jag älskar det att jag ständigt
mit en vilja, för emot myck skynsakt, man
kan och afstår och vander att
i det myck skynsakt. Tillsammans deligt
skrifvis att Poppo & en ordentligt
syn, och låter honom rekommendera, stunden
en dansk bräder, alla detta skulle
kan en salighet om jag, hvar
i själen, men hvar för alla hvar
man kan förlora, alla hvar man
kan en, när man saknar ^{den} viss,
het som afsvinnar döden, dygdet och
all delaktig makt, ingen andelig makt,
det kan kasta en på bekostelse af
det eviga vägen människans i
skrifven, men viist på förstånd om
det osynlig. Kan gå en människas
kan gå om det, kan jag ständigt
måte sinen förbarmhet och sin
2. liv

Wargården den 26: Sept: 1863.

Älskade Anni!

Efter en lång resa, som vi nu hemkommer
att jag vill inte tala om hur
jag i dessa svåriga tider saknar
dessa dagar, hvar, detta haf, och des-
en vi betrakta uti det. Gud den
viken, som jag också blanda dessa tankar
i detta Norrlands, Han har jag
skapat att, detsamma jag tränga för
dessa uti det, om jag mera tränga
vi att skada upp till denna Guds
Klar hemmen, som af oss kan hvar
af oss oss. - Gud ska lof. Vi se en
vår föräldern och se en vid lif
och hvar, välkommen som vi också

besynnerligt ny; och som de nu också
ändå vid Alster. Thule End
sen blev den, som så vund anseende
och, och den mycket intressant af
den vetenskapliga berättelsen
af det sagolika Norland. — Sen
emellan förklarade den hade jag först
det talas om, den min mening: ty
Tutor sakade jag ej; för honom också;
och vi måla det hem som idealiskt
som möjligt; till — Gensjåning av en
och elstik och af icke olycklig, det
den de säga: Ja; och den i också
enligt mig är en besviken olycka
men: otton, Vad gifte att jag
alltid kunde först det, den
hade de på en liten stund till
en Waldemarsson som var Ny
— Tan saken är snart kan, den
Pergman har en som hemman, om

en stund den Grosshandelen, med den
 & banligt anseende og den banlige
 pragt, krummer Kroken fra Hart
 = skan, skan skan skan til Hart
 = skan, der gænger det i den lille
 Trægården som var idealt med utrykte
 af en kasket. — Gud velsigne eder
 for det hvad vi gjorde for mig,
 for mig alle for den kasket som
 skilte alle afværelser, den kasket
 = fulde godhed og jeg er meget over
 taket af, som jeg har tilladt mig at
 den identiske af Missionen, og således
 til en vidt god kasket alle Mennesker
 = kore således med undantag af den
 Kristus og den den den Kasse
 Carls. — Jeg mener ingenting alle
 skideagt — — — Gid den
 kan I se, og tack denne barm
 for den hele efter mig, det er den

och genom denna hätkomst läta oss ödmjukt
till innerlig bekännelse och erkänsla af vår
straffvärdighet och fördömdelse, men så vile
han ike att vi skola stanna der, vid hyn.
Tals uppriktiga: "ja Hele!" utan gå vidare
tills vi ock kunna tillägga med trons
tillförsigt: "dock likväl Vet. O. hura godt
att det Her skrifvit: "allenast kunn
Din misgerning att Du mot Heran Din Gud syn-
det hafver. (Här Angelica detta, så gä-
g att nåden står hård nåd - den är trö-
da så nära att Du blott behöfver göra
en liten rörelse med Din arm, så har
Du den sträckt i handen. Vore det ickes,
visserligen hade Herren då icke sagt: "allenast
kunn Din misg. Vi måste beqväma oss af
tro på förlåtelse för verkliga och ^{full} blod-
öda misgerningar, om vi uti dessa syn-
der icke dö skola. Jag beqvämades
Sodant uttryck som "beqväma oss" (fula
nag.) efter det Her skrifvit att vi elja
icke äro beqväma för Guds rike."
Det skulle vara känt och lärorikt att
höra hvad min dyra Angelica yttrar
i sin inre värld, under övisheten.

Hägerum d. 29 Jan. 1864.

Alkade tryckta, men kanske redan
mycket hugvalade Vänner, Ang. och Ida!

Guds frid vare Eder! Herren är Eder Hude
Eder trostare, Eder starkhet. Han skal
afren utbjelpa Eder utur denna nåd-
varande nöden, likasom Han tillföre
mången gång gjort. Eder mörker lyser
och skiljer Eder hjertan efter storm,
oväder, ångest och bedröfvelse. Glömma
ej hvad Jesus sade till de upprämda
lärlingarne på Genesareths sjö, då
vågorna hotade att uppsvälja dem.
Han sade så vänligt: "Ort är jag, räddas
icke." Kanke kommer Han nu,
full med nåd, till att göra den der
"bräcken" som fjellstiet i gång
talade om. Jag hoppas innerligen
att den förbarmade frälsaren, an-

nu ike har upphört att beedja för
 det trädets ytterligare blommande,
 hvars qvistar ^{blifvit} ~~blifvit~~ honom så kära, och
 hvilka, inrymde uti en ädla stam,
 nu haunnit uppväxa liksom till ett ^{stam} ~~stod~~
 för det gamla trädets betande träd.
 Vile man ike gifva med sig, utan fort-
 far beständigt att sluta sig på honom,
 så att gifvet att man ~~en~~ gång måtte
 beifva bortstötta och komma under hans
 välfärdighets domar, men eftersom
 honom så få stor i hängmodighet och
 ike hade kunnat bli offer, utan till
 barmhertighet och bönhörelse, så
 tror jag dock ännu, i det allra
 längsta, att ord i frukten ike
 skall komma afven Edry, utan
 i stället att i hoppens. Stacks
 minn älskade! nej, fattas ej Eder
 stora or, för det bekvämligheten att
 vara så långt skild från den
 i känd hafven, som tigger sjuk.

nu icke har upphört att bejda för Herren Jesus Christes uppväcke. Men
 det trösta ytterligare skönande, nu af sommen är döden och de
 hans gästas ^{blifvit} honom så nära, och yttersta dagen till evighets lif.
 hvilka, inrymda uti en ädla skåp, vare Jesus, så honom icke "fördes i stycken"
 nu haunnit uppväxa liksom till ett stöd till fördes, utan gissla honom, blott
 för det gamla tillfälle tilltändes trösta. Såsom "du som du anammade."
 Vile man icke gifva med sig, utan fort. Tack Iys Angelica för att du genom
 far befrändigt att stöta sig på henne, gaf mig ord af Din Sorg: Det gjorde
 på att gifva att man en gång måtte kunna hjerta sig godt att du kände behov
 blifva bekräftat och komma under hans af att heta ditt lilla älskade hufvud
 värfärdighets domar, men efter som afren nu intill mitt bröst. Herren gif-
 varen är så stor i barmhertighet att ver att du aldrig den skall kanna
 icke ha till dess till offer, utan till afstätt den bekräfta med någon likhet.
 barmhertighet och bekräftelse, så tyktes. Jag är så lycklig öfver ditt fortfarande
 tror jag dock anna, i det alla fortbävande, och det därför att jag fortfa-
 längsta, att ord i frukten icke rand älskar Dig. Herren gifva vad att
 skall komma öfver Eder, utan kunna i samling tjena Dig. Det är högt
 i skallet att i hoppens. Thackas het att prisa ett tack för att hans
 Omns älskade! nej fattas jag Eder tuktas drifver Dig ^{till} Hjälpödmjukhet
 stora ors, i det bekräftas att och ransakning inför honom som prä-
 vara så långt skelida ifrån du var hjerta och njura. Han vill att
 i kad hafva, som tigger sjuk. i skola komma ihåg väre tyndor

Har Angelique kommit? Wands.
beker botte? en liten tidskrift af
Claudius från 1790 talet? Den
boken förtälles för mig skulle vara
läktyr för en tänkande kvinna. Den
är en profet, att alla rikningar
när, för det ännu odelade Gemy-
tet. Den boken förvaras nu plats i hvarje
"Haus-Bibliothek".

Vi leva här, Gud lake det till det
bästa! ganska oordord helso och ro, tillbringa
våra dagar med föräldrar, som, åtminstone
dessa, trötta sitt br. Mamma är mera
ihäligt sjuk än för, men med fåsaka mindre
kraftiga symptom. Vi ^{här} ^{at} ^{gärna} ^{en}
gammal roman Clarisse Harlove, ^{som} ^{är} ^{en} ^{roman}
visar, att man förstår med samma innerlighet
och slående natur sanning i hvarje minsta detalj
skildra av de psykologiska nyanserna, karaktär,
och att passionernas motiver, af en inner väg-
heten blef satta af tronen — eller rättare,
^{hur gärna} ^{att} ^{man} ^{gjorde} ^{det} ^{mycket} ^{bättre}, ty
alltsammans lefde det! Engelsmän
ligga åter upp vid de gamla gode sakerna.
Och det är att undvika böcker, åtminst på engelska.
Vare 4 små arte sig bra ännu. Gud bes-
vare och för den starka mot den eld de skola
ut i en gång! Med Wagners och Angelique i skriftlig
beröring, så att sig besögen inte rika. Stacks Wilhelm
blev sig frisk, som det ser ut, men var vackert sitt kors. Helt
när från oss alla! En tillfrågad
(*) Lilla Werther är inte mera naturan, mera verkligt kär?
har i hvarje pulsslag.

Läringsborg den 8. April 1867.

Goda Angelique!

Så länge har jag inte kom-
mit mig till att upplifva en korrespon-
dens från för. Angeliques lif har va-
rit så allvarsamt, att jag snart mig
bleg inför en så stor måttstock för
erfarenheten. Jag har befarat att mina,
en jämförelsevis opräddas ord skulle
falla alltför lätta, såsom blomblad icke
kunna hålla sig oppe mot vinden; ty
jag tror till dem, som tro, att skyn
i tanken tankes man sig icke till; på
sin höjd ordnagen, jemheten o. s. v. —
men de äro icke de maktigaste krafterna.

Jag är dock nu berättigad att
skrifa, så jag har att tacka för den
vänlighet, som bevisar att Angelique
minn mig, vilken förskaffat mig de
afskrifna bladen. En och annan sen-
tens är der mycket väl sagt, såsom
Université des France, Bibel commentar n. fl.

Stora författare börja emellertid
icke mera vara till förmån. Jag
är tyvärr mycket reaktionärt stäm-
d, och har föga trefnad med andra skrifs-
tällare, på hvilken riktning som helst,
den sådana som skrifvit för franska
revolutionen och för den tyska litera-
(imperialismen). Den analytiska ^{vetenskapen} ~~vetenskapen~~,
eller huru nu de lärda vilja kalla den,
har gjort det omöjligt att göra böcker.

Sedan det lefnads väsende, som Tyckan
kalla Gemenskap, blifvit sönderdelat af
den moderna Dissektionsknifven och
medes dött (ty man kan i anatomisera
lefnads väsenden) äro böckerna svaga
Skuggor, man lefnar dock i Hades - och
det bästa vore kanske att i läsa;
att behålla sin Bibel och några
gamla, kraftiga upplyselse skrifter,
som passa en, och för resten så
tillvida bli en Richard Furmans,
att man ej använd alla sina krafter åt
det praktiska, åt "lifvet i dagsjunt,"
som de gamla hedniska skalderna
melankoliskt uttrycka sig, med tanken
på Hades - läsa i människor,
i stället för böcker; ty det Gud

Skapat han dock icke beröfrat allt lif,
och skundom träffar man på en judd
beläte som lefvat sig fram ovetande om
hvad som föregår. Bida dennes atnos-
^{en kurtis resand} per, som thvackes ut af någon samman-
eller några fåna stoftmole som för-
quafvande eldränge. Ungorna från
de förtorkade fjälken. "Eigheten är
satt af tronin," som kirkkygnet säger; ty den
är det, när icke den heliga inställningen om
den personliga odödligheten, det personliga ans-
svaret, det personliga behofvet af hjälp är
ovillkorligen närvarande i allt intellektu-
ellt sträfvanne, ovillkorligt ^{såsom} min och de som
af sig själv, såsom "frihetens. Fullkomli-
ga lag", ^{sålunda såsom} lagna värd af frihet och nöjesän-
dhet, som ingen ^{människa} förmodade sig afse, så
länge tro var ett normalt, ett af alla
vidon eftersträfvadt älskadt tillstånd.

Gjort kan väl synas, att qvinnorna, som äro mera konservativa till sin lifsyn, mera fromma, tyckas vilja öfverhålla den tankesättet från tiden. Jag har verkligen nymgitt mig af utmärkt godstjänstgöring — men .....
Ja, vi ha icke sett att den det gör. De kanske lyckas?! En svår kör tycker jag det är, ifall de skola behålla taget upp våra verktyg, våra vapen. Men kunna de slå fienden på flykten och framför allt reva upp minnena igen, så — må ja!